

ת"ד 9155/10/16 - מדינת ישראל נגד גינו שלום

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

ת"ד 9155-10-16 מדינת ישראל נ' שלום

בפני מאשימה
כבוד השופטת איילת גרבי
מדינת ישראל
ע"י לשכת תביעות נגב תעבורה
נגד
נאשמים
גיננו שלום
ע"י ב"כ עוה"ד אלמוג אזולאי

הכרעת דין

1. ביום 30.10.16 הוגש נגד הנאשם כתב אישום המייחס לו עבירות של אי מתן זכות קדימה להולכי רגל במעבר חציה, נהיגה בקלות ראש, התנהגות הגורמת נזק ועבירה שגרמה לחבלה של ממש.

החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו מחמת הספק.

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 11.3.15 בשעה 16:10 נהג הנאשם ברכבו, כאשר באותה עת חצתה את הכביש יונה חנה, ילידת 1947 משמאל לימין בכוון נסיעת הנאשם.

הנאשם גרם לתאונת דרכים בכך שנהג ברשלנות, לא נתן תשומת לב מספקת לדרך, לא הבחין בהולכת הרגל מבעוד מועד ולא אפשר לה לחצות את הכביש בבטחה ובפגע בהולכת הרגל.

כתוצאה מההתנגשות נחבלה בגופה הולכת הרגל בדמות שברים עם תזוזה של הטיביה והפיבולה ושבר בעצם הזנב.

2. תחילה כפר הנאשם בגרימת תאונת הדרכים ובאחריותו לתאונה, ואולם לאחר מכן תיקן את המענה לכתב האישום, באופן שהודה בגרימת חבלה של ממש בדמות שבר אחד בעצם הזנב, ואולם לגבי החבלה הנוספת המתוארת בכתב האישום, כפר הנאשם בכך שמדובר בחבלה של ממש וכפר כאמור באחריותו לתאונה.

עוד ציין הנאשם כי הוא כופר בתקינות מערכת הרמזורים בצומת, כאשר ממילא המאשימה לא טענה דבר לעניין זה.

3. בעת שמיעת הראיות העידו מטעם המאשימה הולכת הרגל חנה יונה - עת/1 (להלן: "הולכת הרגל")

וכן ארז אביגזר - עת/2 (להלן: "הבוחן"). עדותו של עת/6 - הוגשה בהסכמה, כמו כן הוגש בהסכמה דוח הפעולה של גיא קראט.

בהתאם להודעת ב"כ הנאשם, גרסתו של הנאשם הוגשה וסומנה במסגרת פרשת התביעה, ומאחר שאין לנאשם להוסיף מעבר לחקירתו, לא העיד במסגרת פרשת ההגנה.

סיכום טענות הצדדים

4. בסיכומי המאשימה, ביקשה המאשימה לקבוע כי עדותה של הולכת הרגל מהימנה ומדוייקת. לטענת המאשימה הולכת הרגל חזרה על עדותה כפי שנמסרה במשטרה (אם כי עדותה במשטרה של העדה לא הוגשה לבית המשפט במסגרת פרשת התביעה), ציינה את מיקום הפגיעה ואף סימנה אותו על גבי תצלום מלוח התצלומים.

עוד ציינה ב"כ המאשימה בסיכומיה כי ניסיונותיו של ב"כ הנאשם להראות כי הולכת הרגל תמרנה בין כלי הרכב עלו בתוהו. הולכת הרגל העידה כי הנאשם לא עצר את רכבו בטרם מעבר החציה והמשיך בנסיעה רצופה עד אשר פגע בה.

5. באשר לעדות הבוחן, ביקשה ב"כ המאשימה לקבוע כי עדותו מהימנה ומדוייקת, שכן הבוחן מהווה עד נטרלי, ערך דו"ח מפורט, חקר את הנאשם, ערך סקיצה מפורטת, ערך ניסיונות לאיתור העדים וצילם את המקום. עוד קובעת המאשימה כי חרף העובדה שלא ניתן לבצע שחזור במקום, קבע הבוחן חד משמעית כי נהיגה בצומת כדוגמת הצומת בה ארעה התאונה, דורשת עצירה ונסיעה בדומה לנהיגה בזמן פקק תנועה, ומכאן קבע כי אי מתן זכות קדימה להולכת במעבר חציה, היא אשר גרמה לפגיעה בהולכת הרגל.

ביחס לשדה הראיה ציינה ב"כ המאשימה כי הבוחן העיד כי במרחק של 25 מ' היה על הנאשם לראות את מעבר החציה וזאת לאחר שערך בדיקה ומדידה במקום. עוד קבעה ב"כ המאשימה בסיכומיה כי עדות הבוחן ביחס לאופן עבודת הרמזורים היתה מקצועית, ועל אף שתקינות הרמזורים אינה רלוונטית, השיב הבוחן והעיד כי ערך במקום בחינה של תקינות הרמזורים וזאת במשך זמן מה, ומצא כי הרמזורים היו תקינים בעת קרות התאונה.

באשר לפרשת ההגנה, חזרה המאשימה בסיכומיה על עדותו של הנאשם כפי שנמסרה במשטרה והוגשה וסומנה כת/3, ולפיה למעשה כפי שטענה הולכת הרגל, מעשיו עולים כדי רשלנות שכן הנאשם נהג ללא תשומת לב מספקת לדרך, לא הבחין בהולכת הרגל ומנע ממנה את השלמת חציית מעבר החציה בבטחה.

6. בסיכומי ב"כ הנאשם התייחס למחדל היחידה החוקרת באי איתורם וזימונם של עדי הראיה לאירוע התאונה. כמו כן התייחס לעבודתו של הבוחן ולמחדלים שבאי עריכת ניסוי שדה ראיה וביצוע שחזור התאונה, בניגוד מוחלט לנהלי המשטרה אשר הוגשו על ידו וסומנו כנ/2 ונ/3. עוד התייחס ב"כ הנאשם לליקוי התעבורתי המובנה באופן פעולת הרמזור או לחילופין לתקלה אפשרית במערכת הרמזורים, וכן לתקינות מערכת הרמזורים.

ב"כ הנאשם ציין כי חובתה של המאשימה להציג בפני בית המשפט תמונה עובדתית ברורה של האירוע על מנת לאפשר לבית המשפט לקבוע במידת הוודאות הנדרשת, אם אכן בעת שהנאשם חלף על פני מעבר החציה באור ירוק, הוא לא אפשר להולכת הרגל להשלים את החציה בבטחה. (פרוט נרחב בטענות הנאשם בסיכומיו יובא בשלב הדיון וההכרעה).

דיון והכרעה.

7. כאמור במענה המתוקן שנתן הנאשם לכתב האישום, הודה בעובדה מספר 4 שעניינה הפגיעה והחבלות שסבלה הולכת הרגל (בהסתייגות ביחס לטיב החבלות), אך כפר באחריותו לתאונה.

יצוין בעניין זה כפי שציין ב"כ הנאשם בסיכומיו כי טענת המאשימה בסיכומיה, כי הולכת הרגל חזרה בעדותה בבית המשפט על עדותה כפי שנמסרה במשטרה, איננה טענה שניתן לקבל אותה שכן עדותה במשטרה של הולכת הרגל כלל לא הוגשה כראיה לבית המשפט, ועל כן לא ניתן לערוך השוואה בין גרסאותיה של הולכת הרגל.

8. כך או כך ב"כ הנאשם בסיכומיו מסכים כי אף אם תתקבל גרסת הולכת הרגל ביחס לאופן התרחשות התאונה במלואה, הרי שאין בה לטענתו כדי לתרום להוכחת אחריותו של הנאשם לתאונה ולרשלנות הנטענת.

נוכח האמור ומשלא כפר הנאשם בעצם גרימת החבלות להולכת הרגל, קרי בעצם הפגיעה בה עם רכבו, עדיין עומדת לדיון השאלה בדבר אחריותו של הנאשם לגרימת התאונה והוכחת התנהגותו הרשלנית בעצם גרימת התאונה

9. לצורך הדיון והכרעה בשאלת אחריותו ורשלנותו של הנאשם, יש להכריע בשאלה האם עלה בידי המאשימה להוכיח את אחריותו של הנאשם לתאונה ואת עבירת הרשלנות המיוחסת לו באמצעות העדים מטעמה.

פעולות המאשימה באיתור עדי ראיה לתאונה

עמוד 3

10. ב"כ הנאשם בסיכומיו העלה טענה ביחס למחדליה של היחידה החוקרת באיתור עדי ראייה וגביית עדותם. הולכת הרגל בעדותה בבית המשפט ציינה מפורשות לשאלה האם היו עדים לתאונה:

"כן. כל הנהגים שהיו שם וגם הולכי הרגל שהיו לפני והיו עדים לתאונה" (עמוד 6 לפרוטוקול שורות 29-90).

11. דוח הפעולה שנערך על ידי גיא קראט, וסומן נ/1 וכן מזכרי הבוחן אשר הוגשו וסומנו כת/7 עד ת/10 מתארים לכאורה את ניסיונות איתור עדי ראייה פוטנציאלים לתאונה.

יחד עם זאת, עיון במסמכים אלה מעלה כי הניסיונות לכאורה לאתר עדי ראייה פוטנציאלים לא היה בהם כדי להוסיף מידע או נתונים עובדתיים על אופן התרחשות התאונה.

בנ/1 מתאר השוטר גיא קראט, אשר הגיע ראשון לזירת התאונה, כי ביקש לקרוא לאחד הבוחנים להגיע למקום האירוע, ואולם אין כל איזכור בדוח פעולה זה ניסיון כלשהו לאתר עדי ראייה במקום התאונה, או מתן הנחיה לאחרים לאתר עדי ראייה כאשר יש לזכור כי שוטר זה הוא הראשון שהגיע לזירת התאונה.

12. באשר לניסיונות לכאורה שנעשו על ידי הבוחן - בהתאם לת/7, קיבל לידו הבוחן את מספר הטלפון של גב' שוש אשר פרטיה נמסרו על ידי הולכת הרגל כעדה פוטנציאלית, ובמזכר שהוגש וסומן ת/8 מתאר הבוחן כי התקשר טלפונית עם שוש ושאל אותה כיצד ארעה התאונה.

הפרוט המופיע בת/8 הוא כפי שציין ב"כ הנאשם, בעייתי וזאת בלשון המעטה, שכן אופן תיעוד הדברים שהוחלפו באותה שיחת טלפון לקוי. גביית העדות אמורה היתה להעשות בדרך אחרת ולא בדרך של "סיכום" במזכרו של הבוחן. לגופו של עניין, אותה גב' שוש ציינה כי לא ראתה כיצד ארעה התאונה וזאת בניגוד לעדותה של הולכת הרגל בבית המשפט כי גב' שוש היתה עדת ראייה לתאונה ומדובר בשוטרת לשעבר (עמוד 6 לפרוטוקול שורות 6-7)

באותו אופן תעד הבוחן בת/10 שיחת טלפון שקיים עם מודיע בשם גבי, אלא שגם גבי טען כי לא ראה כיצד ארעה התאונה.

13. בנסיבות אלה יתכן כי אילו היה נעשה ניסיון משמעותי יותר סמוך מאד לאירוע התאונה לאתר עדי ראייה, הרי שהיו בידי היחידה החוקרת פרטים נוספים רלוונטיים לגבי אופן קרות התאונה, וכן נתונים נוספים ביחס להתנהלות הולכי הרגל, כמות הולכי הרגל ויתר הסוגיות אשר היה בהן כדי להצביע על אופן התרחשות התאונה, וזאת במיוחד נוכח טענת הולכת הרגל בעדותה כי במקום היו נהגים נוספים והולכי רגל אשר היו עדים לתאונה.

מסקנות בוחן התנועה

14. ב"כ המאשימה בסיכומיה ביקשה לקבוע כי הבוחן ערך דוח בוחן מפורט, ערך סקיצה מפורטת, ערך ניסיונות לאיתור העדים.

עוד קבעה ב"כ המאשימה בסיכומיה, כי מבדיקת שדה הראיה שערך הבוחן עולה כי הנאשם יכול היה להבחין במעבר החציה ממרחק של 25 מ', וכי חרף העובדה שלא ניתן לבצע שחזור במקום, קבע הבוחן חד משמעית כי נהיגה בצומת כדוגמת הצומת בו ארעה התאונה דורש עצירה ונסיעה בדומה לנסיעה בזמן פקק תנועה.

מכאן קובעת המאשימה בסיכומיה - קביעתו של הבוחן כי אי מתן זכות קדימה של נאשם להולכת הרגל במעבר החציה, היא אשר גרמה לפגיעה החמורה בהולכת הרגל.

15. עוד הדגישה המאשימה בסיכומיה כי הבוחן הדגיש כי על הנאשם מוטלת חובת זהירות מוגברת. באשר למערכת הרמזורים קבעה המאשימה בסיכומיה, כי לעניות דעתו של הבוחן אין מדובר בליקוי תעבורתי, וכי על אף שתקינות הרמזורים איננה רלוונטית לענייננו, הרי שהבוחן ערך במקום בחינה של תקינות הרמזורים במשך זמן מה, ומצא כי אלו היו תקינים בעת התאונה.

16. עיון בדוח הבוחן מעלה כי הבוחן פרט את טענת הנאשם ואת טענת הולכת הרגל וקבע ממצאים ומסקנות. בפרק "הממצאים והמסקנות" שבדוח הבוחן ציין הבוחן כי הן להולכת הרגל והן לכלי הרכב מהכוון בו הגיע הנאשם, ישנו אור ירוק משותף, הנאשם החל בנסיעה אחרי רכב אחר שהיה לפניו בעת שחלק משדה הראיה מוגבל, ולא ניתן לבצע שחזור לאחור והתנהגות הנסיעה היא עצור, סע בדומה לפקק תנועה.

עוד קבע הבוחן כי היה על הנהג לנהוג במרחק מספיק מהרכב שלפניו כדי ששדה הראיה שלו יהיה פתוח ולא מוגבל.

הגורם לתאונה כפי שקבע הבוחן הוא אי מתן זכות קדימה להולך רגל במעבר חציה.

17. **אין מחלוקת והבוחן אף אישר זאת בחקירתו, כי הבוחן לא ערך ניסוי שדה ראיה, לא ערך שחזור, לא ביצע בדיקה ראויה של תקינות מערכת הרמזורים ואף לא קבע את נקודת האימפקט.**

הבוחן בחקירתו הנגדית אישר כי לא ביצע ניסוי שדה ראיה על מנת לוודא את שדה הראיה שעמד לרשותו של הנאשם (עמוד 12 לפרוטוקול שורות 1-2). בהמשך חקירתו אישר הבוחן כי לא ביצע חקירה משמעותית או בכלל לעניין שדה הראיה (עמוד 14 לפרוטוקול שורות 15-16).

הבוחן בחקירתו הנגדית אישר כי לא ביצע שחזור (עמוד 12 לפרוטוקול שורות 8-14 וציין:

"אני לא יכול לבצע שחזור בתנאים האלה... ואני לא יכול לבצע שחזור. אין לי את מהירות נסיעת הנאשם כי הוא לא יודע, אין לי את מקום הפגיעה המדויק, חסרים לי נתונים".

הבוחן בחקירתו הנגדית אישר כי לא היתה ידועה לו נקודת האימפקט (עמוד 12 לפרוטוקול שורות 27-28).

18. באשר לחובתו של בוחן לבצע ניסוי שדה ראיה ושחזור, הופנה הבוחן בחקירתו הנגדית להנחיות מדור תאונות דרכים באגף התנועה הארצי - אשר הוגשו וסומנו מטעם הנאשם כ-2/נ-3/ו-3.

בהתאם להנחיות מדור תאונות דרכים - הנחיית המדור ת.ד. 02/13 שעניינה ביצוע שחזור בתאונות מסוג אי מתן זכות קדימה להולך רגל במעבר חציה, נקבע בסעיף 4ד(1), כי בכל תאונה מסוג פגיעה בהולך רגל חובה מוטלת על הבוחן לבצע שחזור, לקבוע האם התאונה נמנעת אם לאו ולקבוע באיזו מהירות התאונה נמנעת.

בהנחיית מדור ת.ד. 8/14 שעניינו לקחים מהחלטה שניתנה בבג"צ 8150/13 **קסנטי נ. פרקליטות המדינה** ובהקשר לעפ"ת 13-05-28434 **ברזל נ. מ"י**, נקבע בסעיף 1 כי:

"בטיפול תיק תאונת דרכים, פגיעה בהולך רגל על מעבר חציה, על הבוחן לערוך שחזור וחישובים מתמטיים בו יקבע את מהירות הרכב (במידה וניתן) על הבוחן לקבוע קצב חצייה של הולך הרגל. הבוחן יערוך שחזור בו יקבע מאיזו מהירות של הרכב ומטה התאונה היתה נמנעת (בכדי לסייע לבית המשפט בתיחום רשלנות הנהג). השחזור יהיה בתיק החקירה בדוח הבוחן."

בסעיף 2 לנוהל נקבע כי יש לערוך ניסוי שדה ראיה כאשר מטרת עריכת ניסוי שדה הראיה אינה מסתכמת בשאלה מאיזה מרחק ניתן להבחין בהולך הרגל בתחילת חציה בלבד, אלא כי תכלית הניסוי יכולה לבחון מה המרחק המקסימלי בו ניתן להבחין בהולך הרגל ממקום ממושב הנהג בנתיב מסוים, האם ניתן להבחין בהולך הרגל על מעבר החציה או על אי תנועה, מדרכה ועוד.

19. **בשתי הנחיות אלה ניתנים דגשים מפורטים וברורים בדבר האופן בו יש לבצע את ניסוי שדה הראיה וכן את השחזור.**

יוצא אם כן מלשון ההנחיות כי על הבוחן מוטלת חובה לערוך ניסויים אלה, והדבר אינו נתון לשיקול דעתו של הבוחן.

בענייננו בכל הכבוד הראוי פטר עצמו הבוחן מעריכת שחזור, בטענה כי לא היו בידו נתונים מספקים. מעבר לכך, טען הבוחן באופן חד משמעי וברור כי אילו היו בידו נתונים שונים - למעט עדותה של הולכת הרגל ועדותו של הנאשם - שכן על יסוד אלה הגיע הבוחן למסקנתו בדבר אשמתו של הנאשם, הי שיכול היה לקבוע כי התאונה היתה בלתי נמנעת (עמוד 12 לפרוטוקול שורות 15-16).

20. יצוין כי לעניין שדה הראיה ציין הבוחן בדוח הבוחן כי שדה הראיה בכון נסיעת רכבו של הנאשם עמד על 25 מ'. הבוחן לא ערך כאמור ניסוי שדה ראיה ולא פרט באיזה אופן ועל סמך מה קבע מרחק זה, למעט עדותו כי לקח את המטר והלך אחורה עד למרחק ממנו רואים את מעבר החציה. בהנחיות שאזכרו לעיל, ישנו פרוט נרחב ומדויק באשר לאופן בו יש לבצע ניסוי שדה ראיה ובהן לא פחות מ-13 דגשים בביצוע ניסוי שדה ראיה, ובין היתר מקום ביצוע הניסוי קרי מתוך הרכב המעורב ממושב הנהג, דימוי מצב התנועה, באיזו מהירות, קביעת בעלי תפקידים מוגדרים, ביצוע מדידה ורישום ממצאים, שימוש במצלמות ועוד.

21. בהמשך טען הבוחן, בכנות יש לומר, כי בכל מקרה בו מדובר בפגיעה בהולך רגל במעבר חציה יש להעביר את המלצות הבוחן למדור תביעות, וכאשר נשאל מדוע לא המליץ לסגור את התיק בהעדר היכולת לבצע שחזור או לקבוע כי התאונה נמנעת או בלתי נמנעת, השיב כי ישנה הנחיה כי בכל פגיעה במעבר חציה יש להעביר המלצה על הגשת כתב אישום למדור תביעות. (עמוד 12 שורות 20-23).

כלומר נוכח אמירה זו, כפי שציין ב"כ הנאשם בסיכומיו, ברירת המחדל היא לא להמליץ לסגור את התיק אלא להעמיד את הנהג לדיון, בכל מקרה בו מדובר בפגיעה בהולך רגל במעבר חציה, וזאת אף בהעדר ממצאים באשר לאחריותו של הנהג לתאונה או התנהגותו הרשלנות בעצם גרימת התאונה.

22. בנוסף לכך העיד הבוחן בחקירתו הנגדית דברים אלה:

"... אנחנו כאן בגלל שיש פגיעה במעבר חציה, אם לא היתה פגיעה במעבר חציה לא היה כתב אישום. אין ממצאים אובייקטיביים שיתמכו בגרסת מי מהצדדים. יש רק את הרכב חלקו על מעבר החציה כמעט כבר בסוף". (עמוד 12 לפרוטוקול שורות 21-24).

23. באשר למיקום נקודת האימפקט, ציין הבוחן בדו"ח הבוחן כי על פי עדותה של הולכת הרגל, התחילה בחציית מעבר החציה בהליכה איטית, כאשר היא מודעת לכך כי גם הרמזור בכון נסיעת כלי הרכב אף הוא ירוק. שני כלי רכב פנו ימינה ורכב שלישי של הנאשם, על פי עדותה, נראה כי עוצר לרגע אך המשיך בנסיעה ופגע בה עם חלקו הקדמי.

בחקירתה הנגדית הצביעה הולכת הרגל על תאונה מספר 9 וציינה כי הגיעה כמעט לסוף מעבר החציה ואז הנאשם פגע בה.

הולכת הרגל סימנה באיקס בתמונה מספר 9 את מקום התמונה. בהמשך העידה כי ניסתה לעצור את הרכב באמצעות ידיה, והחבלה היתה ברגל ימין ולטענתה היתה בצד אבל עם הידיים על הרכב.

24. במטרה לקבוע את מקום האימפקט הופנה הבוחן בעדותו לגרסתה זו של הולכת הרגל ואישר כי אם הולכת הרגל נפגעה מחזית הרכב והניחה את ידיה בחזית הרכב וזה המשיך בתנועה, הרי שהולכת הרגל אמורה לעלות על מכסה הרכב ואף להגרר למרחק קצר (עמוד 10 שורות 19-21).

בהמשך כאשר נשאל הבוחן האם הסימון שסימנה הולכת הרגל בתמונה באשר למקום הפגיעה, נכון או לא, השיב:

"יכול להיות שהפגיעה שהיא מדברת עליה לא נכונה. אם זה בחזית הרכב אז זה בסדר ואם זה כמו שאומר הנאשם שהפגיעה מחזית צד שמאל... אז היא לא תעלה על הרכב, היא תהדף אחורה..."

על פי עדות הבוחן לא נמצאו נזקים ברכבו של הנאשם, לא נמצאו סימנים מריחה של ידיים או אבק:

"אני לא מצאתי נזקים ברכב, גם לא ניגובי אבק, הרכב נקי. אני מסתמך על דברי הנאשם שפגע בהולכת הרגל ועל דברי הולכת הרגל שנפגעה מהרכב..." (עמוד 11 שורות 1-4 לפרוטוקול).

אם כן, ובהתחשב באמור, לא עלה בידי הבוחן לקבוע את נקודת האימפקט באשר למקום התרחשות התאונה, שכן על פי עדותו שלו הסתמך על גרסת הולכת הרגל שנפגעה ועל גרסת הנאשם שפגע בהולכת הרגל.

יוצא מעדותה של הולכת הרגל, כי אכן נפגעה מרכבו של הנאשם, שכן הנאשם לא כפר בעובדת הפגיעה בהולכת הרגל, אלא שישנה מחלוקת באשר לאחריות הנאשם לתאונה ובשאלה האם אופן נהיגתו של הנאשם עולה כדי רשלנות.

25. עוד קבע הבוחן במסקנותיו כי היה על הנהג לנהוג במרחק מספיק מהרכב שלפניו כדי ששדה ראייתו יהיה פתוח ולא מוגבל. הבוחן לא ציין בדוח הבוחן איזה מרחק אמור היה לשמור הנאשם מהרכב שלפניו על מנת שהתאונה תמנע.

יחד עם זאת, הבוחן קיבל את גרסתו של הנאשם כי משדלק ברמזור בכיוון נסיעתו אור ירוק, התחיל בנסיעה במהירות גלישה, ואף בחקירתו הנגדית ציין כי הנאשם לא נסע מהר (עמוד 11 שורה 11 לפרוטוקול).

בהמשך חקירתו של הבוחן לעניין זה, לא שלל את טענת הנאשם כי שדה הראיה שלו היה מוגבל. באשר למרחק שאמור היה הנאשם לטענת הבוחן לשמור מהרכב שלפניו, העיד בחקירתו הנגדית בסופו של יום, כי לא יכול לשלול את האפשרות שהנאשם נהג במהירות של 5 קמ"ש, וכן את טענתו כי שמר מרחק של מטר עד מטר וחצי, ופעל על פי המצופה ממנו בנסיבות העניין. הבוחן אישר כי דלק אור ירוק בכוון נסיעת הנאשם וכי הנאשם נהג כחוק ושמר מרחק כחוק:

"ש. יש לו ירוק ואנחנו מסכימים שהוא נסע כחוק ושמר מרחק כחוק?"

ת. כן. (עמוד 13 שורות 19-20).

מערכת הרמזורים

26. כאמור לא היתה מחלוקת כי הרמזור בכוון חציית הולכת הרגל והרמזור בכוון נסיעתו של הנאשם היה ירוק. ב"כ הנאשם טען כי דובר בליקוי תעבורתי או לחילופין כי היתה תקלה במערכת הרמזורים.

יצוין כי בכתב האישום ברשימת עדי התביעה הופיעה תכנית רמזורים כראיה מספר 8.

יחד עם זאת ועל אף האמור טענה ב"כ המאשימה בסיכומיה, כי תקינות מערכת הרמזורים אינה רלוונטית, שכן הבוחן ערך במקום בחינה של תקינות הרמזורים במשך זמן מה וזה מצא כי אלה היו תקינים.

27. הבוחן בחקירתו הנגדית טען באשר לתקינות הרמזורים, כי איננו סבור שמדובר בליקוי תעבורתי:

"ת. אתה שואל אם יש ליקוי תעבורתי ואני אומר שלי לא נראה שיש ליקוי תעבורתי"

בהמשך טען באשר לתקינות תכנית הרמזורים, מהו מקור ידיעתו באשר לתקינותם של הרמזורים במצב שנוצר והשיב: **"מהידע שלי"**. בהמשך כאשר נשאל על תקינות מערכת הרמזורים השיב:

"אין תע"צ, אבל כשאני נמצא במקום התאונה אני רואה שהרמזור פועל באופן תקין ואני לא נמצא שם דקה או שתיים."

יתרה מכך, כאשר נשאל האם אילו היה מעיין בתכנית הרמזורים ומגלה שלא יתכן מצב של אור ירוק משותף להולך רגל ולנהג, האם משמעות הדבר כי קיימת תקלה, השיב:

"אז התכנית לא מעודכנת אבל פיזית בשטח זה פועל."

28. מבלי להכריע בשאלה אם אכן מדובר בליקוי תעבורתי (על פניו נראה כי מדובר בליקוי מובנה) נשאלת השאלה הכיצד טוענת ב"כ המאשימה בסיכומיה כי תכנית הרמזורים איננה רלוונטית, מקום בו ברשימת עדי התביעה מופיעה תכנית הרמזורים כראיה מטעם המאשימה ובמיוחד, נוכח ת/1- מזכרו של פיוטר גלמן, רס"ר בשלוחת בוחנים, אשר הוגש על ידי המאשימה בעת הדיון, ועניינו:

"תכנית רמזורים"

"שלחתי מייל לאחראי על תכניות רמזורים בעיריית באר שבע, ממתין לתשובתו."

29. יתרה מכך, כפי שציין ב"כ הנאשם בסיכומיו, האופן בו על המאשימה להוכיח את תקינות מערכת הרמזורים נקבע בפסיקה, ובוודאי אינו מתמצא בקביעתו של בוחן התנועה כי היה בשטח פרק זמן כלשהו והבחין כי מערכת הרמזורים פועלת באופן תקין.

בע"פ 287/13 פלונית נ. מ"י, קבע בית המשפט העליון כי התביעה הגישה תעודת עובד ציבור הנוגעת לשיטת ההפעלה של רמזורים וכן הביאה ראיות לכך שלא נרשמו תקלו הנוגעות להפעלתה.

בנסיבות אלה ניתן להניח קבע בית המשפט, בהעדר אינדיקציה אחרת "חזקת תקינות" על בסיס הראיות שהובאו, ואולם בית המשפט הדגיש כי נטל ההוכחה בכל מקרה מוטל על התביעה.

30. בנסיבות אלה לא ניתן לקבל את עמדת הבוחן ולקבוע כי הוכחה תקינות מערכת הרמזורים ונשללה האפשרות של תקלה במערכת הרמזורים, בשל מופע ירוק במקביל הן להולך רגל והן לנהג.

31. סיכומו של דבר, לא מצאתי כי עלה בידי המשימה להוכיח את אחריותו של הנאשם לגרימת תאונת הדרכים ולרשלנותו.

הנאשם נהג את רכבו בזהירות המתבקשת גם בהיותו בפקק תנועה, חצה את הצומת בחסות האור הירוק, שמר מרחק, אף על פי גרסת הבוחן, מהרכב שלפניו, ונהג במהירות איטית אשר הוגדרה על ידי הבוחן מהירות גלישה כאשר החל לנסוע בכוון נסיעתו.

לא עלה בידי המאשימה להוכיח את נקודת האימפקט בה ארעה התאונה. אף גרסתה של הולכת הרגל באשר למיקום אשר לטענתה ארעה בו התאונה, התקבל בהסתייגותו של הבוחן.

הבוחן העיד בהגינותו, כי למעשה כתב האישום הוגש אך ורק בשל העובדה כי נגרמה חבלה להולכת הרגל במעבר חציה, הבוחן הסכים כי שדה ראייתו של הנאשם הופרע במהלך נסיעתו.

הבוחן לא ביצע ניסוי שדה ראיה, ולא ביצע שחזור כנדרש על פי הנחיות מדור תביעות ולמעשה הסתפק בגרסאותיהם של הולכת הרגל ושל הנאשם באשר לאופן התרחשות התאונה, וזאת יש להדגיש מבלי לקבוע ממצאים ונתונים עובדתיים, אשר יש בהם כדי ללמד על רשלנותו של הנאשם בנהיגתו ובאחריותו לתאונת הדרכים.

32. בעפ"ת 5203-06-17 **אברהם נ. מ"י**, חזר בית המשפט המחוזי מפי כב' השופט אברהם יעקב, על ההלכה בעניין בג"צ 8150/13 **קרטנטי נ. מ"י**, בה נקבע כי על התביעה להוכיח בסוג זה של תאונות דרכים (תאונת דרכים במעבר חציה) את ההתרשלות, את גרימת הנזק ואת הקשר הסיבתי והעובדתי בין ההתרשלות לבין גרימת הנזק. עוד קבע בית המשפט כי על מנת שניתן יהיה להוכיח את רשלנותו של המערער, צריכה היתה התביעה להראות שהתאונה היתה נמנעת אילו לא היתה התרשלות מצידו של המערער.

בענייננו יוזכר כי הבוחן העיד מפורשות, כי אילו היו בידו נתונים נוספים יכול היה לקבוע כי התאונה היא בלתי נמנעת. (נשאלת השאלה מדוע לא פעל ביתר שאת להשגתם של אותם נתונים וממצאים).

עוד קבע בית המשפט כי לא די בכך שהתביעה תראה כי המערער נהג שלא כשורה, על התביעה להראות גם שהתאונה היא תוצאה הנובעת מאותה התרשלות.

33. גם בגמ"ר 9357-11-16 **מ"י נ. ורדיגר**, מפי כב' השופט נאיל מהנא, איזכר את חובתו של נהג המתקרב למעבר חציה בהתאם לתקנה 67 לתקנות התעבורה, לאפשר להולכי רגל להשלים את מעבר החציה בבטחה ואם יש צורך בכך אף לעצור את הרכב לשם כך, תוך הפניה לע"פ 558/97 **מלניק נ. מ"י**, אשר קבע את חובת הצפיות המוטלת על נהג בהתקרבו למעבר חציה.

בעניין **מלניק** קבע בית המשפט העליון, כי על נהג המתקרב למעבר חציה ליתן דעתו לכך אם יש מי אשר מתכוון לחצות את הכביש במעבר חציה, להתאים את מהירות נהיגתו למקרה של חציית הכביש, לכבד את זכותו של הולך הרגל במעבר חציה לצפות שזה ינסה לחצות את הכביש, ואולי שלא יהיה ער לרכבו המתקרב ולהתחשב גם באפשרות של התנהגותו רשלנית של הולך הרגל.

בענייננו העידה הולכת הרגל כי היא מכירה את מקום התאונה, ומודעת לכך כי אור ירוק דולק הן בכוון חצייתה את מעבר החציה והן בכוון נסיעתו של הנהג.

34. אף על פי כן, כפי שנקבע בעניין **קרטנטי**, אחריות נהג המתקרב למעבר חציה אינה אחריות מוחלטת, ועל מנת להכריע בשאלת רשלנותו של נאשם, יש לבחון האם הוכח כיצד ארעה התאונה והאם בנסיבות העניין ניתן היה למנוע אותה.

בת.ד 3677-01-15 **מ"י נ. נוימן**, איזכר בית המשפט את עפ"ת (מרכז) 55108-02-16 **אריה בושארי נ. מ"י**, באשר לרמת ההוכחה הנדרשת בתאונות דרכים במעבר חציה:

"עסקינן במשפט פלילי ועל המשיבה להוכיח כי ניתן היה למנוע את הפגיעה בהולך הרגל ולהוכיח באופן פוזיטיבי מה היה על המערער לעשות כדי למנוע את התאונה. רק אם בית המשפט מגיע על פי חישובים, למסקנה כי התאונה היתה יכולה להמנע, רק אז ניתן לקבוע אחריותו בפלילים."

35. בהמשך מביא בית המשפט את שנקבע בעפ"ת 284-05-13 **איתי ברזל נ. מ"י**, ולפיו לא התקבלה עמדת בית המשפט קמא, ולפיה די בפגיעה בהולך רגל במעבר חציה מבלי צורך בחישובים, בנוסחאות ובמספרים על מנת לקבוע אחריות לתאונה.

"אין בעצם הפגיעה במנוחה שחצתה על מעבר חציה, אשר גרם למותה, כדי לגבש קטגורית אחריות הנהג הפוגע, בפלילים. עדיין עומדת למשיבה החובה להוכיח את כל אחד מיסודות עבירת הרשלנות בנטל ההוכחה הנדרש בפלילים והשאלה היא האם צלחה המשיבה בהוכחה הנדרשת".

36. בנסיבות אלה אני סבורה כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח את אחריותו של הנאשם לגרימת התאונה ואת התנהגותו הרשלנית בגרימתה.

אני סבורה כי בנסיבות העניין פעל הנאשם כדין.

לא עלה בידי המאשימה לקבוע ולהוכיח כיצד היה על הנאשם לפעול על מנת להמנע מגרימת תאונת הדרכים. בנסיבות אלה על כן אני סבורה כי יש להורות על זיכוי של הנאשם מחמת הספק מהעבירות המיוחסות לו על פי כתב האישום.

ניתנה היום, ט"ו תמוז תשע"ט, 18 יולי 2019, בהעדר הצדדים.